

Derniéra na Stadecu. Blbá židle! Snad zlomená, nebo co. A taky bylo v sále zima. To byly mé první dojmy. Za chvíli jsem si však na židli ani nevzpomněl a vtáhla mě do děje počáteční scéna, jejíž klukovské rošťáctví mě zahřálo u srdce (zapomněl jsem i na tu zimu). Pár okamžiků po Jackovu fenomenálním C# (které v PROfiDIVADLE mělo zase jednou pro změnu muzikální kontext) mi však opět zmrzl úsměv na rtech. Postupný přerod slušných hochů v divochy nenechával diváka ani vydechnout. Především strhující výkon Jacka umocněný podmanivou hudbou, která mě donutila taky si „zabroukat.“ „Zabijem prase podřežem! ...“ Druhým největším tahounem představení byl bezpochyby Čuñas. Oba dva herci vytvářeli dokonalý kontrast mezi civilizací a divoštvím, jak stavbou těla, tak především řečí a chováním, tedy hereckými výkony. Rozhodně ale nechci stavět na druhou kolej Ralpha, Simona a další menší role. Například ironický úsměv černovlasého mladíka z kmene lovců prasat, který podával Ralphovi prasečí kost, se mi vryl hluboko do paměti. A právě z takovýchto detailů se postupně vyskládávala mrazivá atmosféra příběhu. K velkému potěšení publika tentokrát na ostrově uvízly i dívky. Píseň „Holka modrooká“ mě utvrdila v přesvědčení, že v ději jsem „mezi svýma.“ Poskakující vnady dívek navíc zhypnotizovaly osazenstvo nejedné řady a dodaly tolik potřebný sexappeal, který spolu s násilím namíchal kasovní trhák amerických rozměrů (drogy sice chyběly, ale bohatě je suplovaly červeně podbarvené Simonovy halucinace). Snad jediným vroubkem byl pro mě příchod „autoritativního“ zachránce. Nevím, jestli to bylo kostýmem, stylem mluvení nebo kombinací obojího, ale málem jsem vyprskl smíchy. Na druhou stranu, zbytek hlediště tento můj exces nesdílel a přešel jej se zaujatým mlčením. V souhrnu musím říci, že studenti podali v rozpočtově omezeném díle výkony, za které by se nemuseli stydět ani členové nejednoho profesionálního souboru a představení pro mě bylo především příjemně stráveným večerem.

Miroslav Hlaváček